

Vespres de tardor

Hi ha una espècie de nostàlgia en aquesta foscor, no la sé explicar gaire

Foto: Carl Campbell

Com un conte curt d'Anna Murià, els dies es fonen a negre cada cop més ràpid. I m'atraca una sobtada alegria quan la foscor de les nou del vespre passa com un tanc per damunt meu. Hi ha una espècie de nostàlgia en aquesta foscor, no la sé explicar gaire, és quelcom que m'acull com els braços d'una persona estimada. Des de petit que ho he notat sempre així. Els diumenges fins i tot guanyava la tristesa de saber que el temps de les rutines del cap de setmana ja s'havia acabat, i aquest moment, un cop entrava la tardor al calendari, el tinc gravat a la memòria en molts diumenges amb el meu pare i la meva mare anant a veure aparadors de concessionaris de cotxes, valorant els models que els agradaria haver-se comprat amb converses alegres, plenes de bromes i impossibles, somnis de classe treballadora enmig d'un polígon industrial. Sempre era fosc, i la llum d'algun fanal, una mica blanca, una mica taronja, aclaria aquell passeig divertit i estrany, abans de tornar cap a casa i sopar pa amb tomàquet, que és de les coses que fa menys mandra de cuinar un diumenge de finals de setembre a l'hora de sopar.

Ja gairebé ningú no se'n recorda d'Anna Murià. Els vespres de tardor també són un exili. Menys traumàtic i dolorós, ja ho sé, només faltaria. Aquesta nostàlgia que tampoc no sé si vull compartir em serveix per escriure. Em retrobo a mi mateix en una cambra d'hospitalitat que tinc guardada en algun lloc del cervell. És una solitud necessària i volguda, a vegades costosa, com els geranis

que tenim a la finestra de l'habitació. A tots ens agrada que floreixin, però de tant en tant hem de pensar en regar-los. Perquè aquí hi plou poc, però carai, quan plou! Aquella olor de carrers i arbres banyats forma part d'aquesta construcció del meu record nostàlgic. Per això m'agraden els dies curts. Perquè em fan mirar cap endins, perquè em donen el temps per qüestionar-me, i la poca llum necessària per veure-hi amb alguna cosa més que amb els ulls. Jo, que sempre dubto, vaig llegir Anna Murià un diumenge al vespre d'una tardor d'ara fa uns quants anys. Aquell dia, tenia damunt la taula una lectura obligatòria i un llibre d'ella, que vaig obrir. I no em vaig equivocar. L'odi neix en el qui té raó, l'amor en el qui dubta. La tardor serà sempre el meu estiu.